

Kitab Yoél jeung Garéja Advent Poé Katujuh Laodikia - Nomer Dua

Jeff Pippenger

2025-12-02

Nomor Dua

Ku rasa-rasa pisan ku harepan anu jero sim kuring ngarep-ngarep kana mangsa nalika kajadian-kajadian dina poé Pentakosta baris diulang deui kalawan kakawasaan anu leuwih agung batan dina waktos éta. Yohanes nyebutkeun, ‘Kuring ningali malaikat séjén turun ti sawarga, miboga kakawasaan anu agung; sarta bumi jadi caang ku kamulyaan-Na.’ Satuluyna, sakumaha dina mangsa Pentakosta, jalma-jalma baris ngadangu bebeneran diucapkeun ka maranéhna, masing-masing dina basana sorangan.

“Gusti Allah tiasa ngahirupkeun deui ku kahirupan anyar unggal jiwa anu kalayan sajati mikahayang ngawula ka Anjeunna, sareng tiasa nyabak biwir ku bara hirup anu dicokot tina altar, sarta ngajadikeun éta biwir lancar nyarioskeun puji-pujian ka Anjeunna. Rébuan sora bakal dipinuhan ku kakawasaan pikeun ngucapkeun kalawan tandes bebeneran-bebeneran anu ajaib tina Firman Allah. Letah anu gagap bakal dileupaskeun, sareng anu sieun bakal dijadikeun kuat pikeun maparin kasaksian anu wani ngeunaan bebeneran. Muga Gusti nulungan umat-Na pikeun nyucikeun bait jiwa tina unggal rereged, sareng ngajaga panyambungan anu raket pisan sareng Anjeunna, supaya maranéhna tiasa nyandak bagian dina hujan panungtungan nalika éta dicurahkeun.” Review and Herald, July 20, 1886.

Pentakosta, upami ditingali minangka hiji pesta PANGERAN, teu bisa dipisahkeun ti Paska, pesta roti teu diragi, kurban buah pangheulana, jeung pesta minggu-minggu. Pentakosta téh mangrupa hiji kurun waktu, sanajan ogé mangrupa hiji titik dina waktu. Ku sabab éta disebut “mangsa Pentekostal.” Mangsa éta dimimitian ku pupusna, panguburanana, jeung gugahna Kristus. Sanggeus munggah-Na ka sawarga, Kristus ngamimitian opat puluh poé pangajaran pribadi anu dituturkeun ku sapuluh poé di rohangan luhur, tempat kasatunggalan kahontal. 9/11 ngamimitian hiji kurun waktu anu réngsé dina hukum Minggu di Amérika Serikat. Hukum Minggu éta dilambangkeun ku poé Pentakosta minangka hiji titik dina waktu; hiji titik dina waktu anu geus dipiheulaan ku hiji kurun waktu anu dimimitian dina 9/11. Ti 9/11 nepi ka hukum Minggu, “mangsa Pentekostal” diulang deui.

Petrus ngajelaskeun yén kajadian mujijat “létah-létah seuneu” téh lain kabobodoan ku mabok, tapi hiji panuhunan tina kitab Yoel sabab aya pasulayan anu diajukeun ngalawan éta amanat. “Létah” ngagambarkeun panyampaian hiji amanat, sedengkeun seuneu ngagambarkeun Roh Suci. Amanat Pentakosta ngagambarkeun hiji paduan antara kaallahan (Allah téh seuneu anu ngahakan) jeung kamanusaan tina létah. Sakumaha Petrus ngagambarkeun saratus opat puluh opat rébu dina mangsa hujan panungtungan, kitu deui urang Yahudi anu ngabantah ngagambarkeun umat perjangjian baheula anu keur diliwatan dina titik waktu éta pisan nalika hujan panungtungan keur turun.

Sarta maranéhna kabéh pinuh ku Roh Suci, tuluy mimiti nyarita ku rupa-rupa basa séjén, sakumaha anu dipaparin ku Roh ka maranéhna pikeun ngucapkeunana. Di Yerusalem aya urang Yahudi anu cicing di dinya, jalma-jalma anu taqwa, ti unggal bangsa di handapeun langit. Barang ieu geus sumebar kadéngéna, balaréa téh karumpul, sarta jadi bingung, sabab unggal jalma ngadéngé maranéhna nyarita dina basana sorangan. Maranéhna kabéh kacida héranna jeung poharana, silih tanya, “Tingali, naha lain sakabéh anu nyarita ieu urang Galilea? Kumaha atuh nepi ka urang masing-masing ngadéngé dina basa urang sorangan, basa tempat urang dilahirkeun? Urang Partia, jeung Media, jeung Elam, jeung nu cicing di Mesopotamia, jeung di Yudea, jeung Kapadokia, di Pontus, jeung Asia, Frigia, jeung Pamfilia, di Mesir, jeung di daérah Libia deukeut Kirene, jeung urang asing ti Roma, boh urang Yahudi boh mualaf, urang Kreta jeung Arab, urang ngadéngé maranéhna nyarita dina basa urang sorangan ngeunaan karya-karya Allah anu ajaib.” Maranéhna kabéh kacida héranna, sarta aya dina kabingungan, silih tanya, “Naon hartina ieu?” Anu lian bari ngaguyon nyebut, “Jalma-jalma ieu pinuh ku anggur anyar.” Tapi Petrus, nangtung jeung kasabelas rasul, ngangkat sorana, tuluy nyarita ka maranéhna, “Heh urang Yudea, jeung sakabéh maranéh anu cicing di Yerusalem, sing ieu dipikanyaho ku maranéh, sarta déngékeun kecap-kecap kuring: Sabab maranéhna ieu lain mabok, sakumaha sangkaan maranéh, margi kakara jam katilu beurang.” Rasul 2:4–15.

Petrus keur ngajelaskeun Pentakosta minangka pangenapan tina kitab Yoel. Anjeunna ngalakukeun éta sacara nubuat nalika sakuliah dunya keur diwakilan, sabab éta petikan nyebutkeun yén para pamiarsa téh asalna “ti unggal bangsa di handapeun langit.” Dina 9/11 bumi dipaparin cahaya ku kamulyaan Kristus, tuluy deui dina hukum Minggu éta saratus opat puluh opat rébu bakal ngagambarkeun kamulyaan Kristus kalayan sampurna nalika maranéhna diangkat jadi panji di hareupeun sakuliah dunya. Mangsa Pentakostal dimimitian dina 9/11 sarta réngsé dina hukum Minggu.

“Moal sahiji ogé ti antara urang moal kungsi narima meterai Allah salila tabiat urang masih aya cacad atawa kokotor sanajan saeutik. Ieu dipasrahkeun ka urang pikeun ngabebenah kakurangan-kakurangan dina tabiat urang, pikeun nyucikeun bait jiwa tina sagala rereged. Mangka hujan panungtungan baris turun ka urang sakumaha hujan munggaran turun ka para murid dina Poé Pentakosta.

“Urang teuing gampil ngarasa puas ku hasil kahontal urang. Urang ngarasa beunghar jeung beuki loba harta, padahal urang teu nyaho yén urang téh ‘sangsa, jeung melarat, jeung miskin, jeung buta, jeung taranjang.’ Ayeuna nya éta waktuna pikeun nguping piwuruk ti Saksi Anu Satia: ‘Kami mere piwuruk ka maneh supaya meuli ti Kami emas anu geus diuji ku seuneu, sangkan maneh beunghar; jeung pakean bodas, sangkan maneh dipaparin pakean, supaya kahinaan kataranjangan maneh ulah katingali; jeung olesan panon pikeun ngoles panon maneh, sangkan maneh bisa nenjo.’ ...”

“Ayeuna urang kudu ngajaga diri urang jeung barudak urang supaya tetep teu kotor ku dunya. Ayeuna urang kudu ngumbah jubah tabiat urang sarta ngajadikeunana bodas dina getih Anak Domba. Ayeuna urang kudu ngéléhkeun kasombongan, hawa nafsu, jeung kamalasan rohani. Ayeuna urang kudu hudang sarta ngalakukeun ikhtiar anu pageuh pikeun kasaimbangan tabiat.

‘Dinten ieu upama maraneh daék ngadangu sora-Na, ulah ngabengkerkeun hate maraneh.’ Urang aya dina kaayaan anu pangbeuratna, ngadagoan, ngajaga panon pikeun panyinggahan Gusti urang. Dunya aya dina poék. ‘Tapi maraneh, dulur-dulur,’ saur Paulus, ‘teu aya dina poék, nepi ka poé éta nyusulan maraneh kawas maling.’ Salawasna geus jadi maksud Allah pikeun ngaluarkeun caang tina poék, kabagjaan tina kasedihan, jeung pangreureuhan tina kacapean pikeun jiwa anu ngadagoan jeung ngarep-ngarep.”

“Naon anu keur maranéh lakukeun, dulur-dulur, dina pagawéan agung persiapan ieu? Maranéh anu ngahijikeun diri jeung dunya keur narima wangun dunya sarta nyiapkeun diri pikeun tanda sato galak. Maranéh anu henteu percaya kana diri sorangan, anu ngahinakeun diri di payuneun Allah sarta ngamurnikeun jiwa ku taat kana bebeneran, maranéh ieu keur narima wangun sawarga sarta nyiapkeun diri pikeun meterai Allah dina tarang maranéh. Nalika parentah éta dikaluarkeun sarta cap éta dipaparin, tabiat maranéh bakal tetep murni jeung taya cacad salalanggengna.

“Ayeuna waktuna pikeun nyiapkeun. Meterai Allah moal kungsi dipasihkeun kana tarang lalaki atawa awéwé anu najis. Moal kungsi dipasihkeun kana tarang lalaki atawa awéwé anu pinuh ku ambisi, anu nyaah ka dunya. Moal kungsi dipasihkeun kana tarang lalaki atawa awéwé anu létahna bohong atawa haténa pinuh ku tipu daya. Sakur anu narima meterai éta kudu taya cacad payuneun Allah—calon pikeun sawarga. Maju terus, dulur-dulur lalaki jeung awéwé kuring. Kiwari kuring ngan bisa nulis sacara pondok ngeunaan ieu hal-hal, ngan ukur ngagero perhatian aranjeun kana perluna nyiapkeun diri. Talungtik Kitab Suci ku diri sorangan, sangkan aranjeun ngartos kana kaagungan anu matak ngagerentes tina waktu ayeuna.” Testimonies, jilid 5, 214, 216.

Dina ieu Sister White ngaidéntifikasi Pentakosta minangka hiji titik dina waktu, saajar jeung hukum Minggu di Amérika Sarikat, “nalika dekrit éta dipedalkeun.” Sanajan kitu, najan anjeunna nandaan hukum Minggu jeung Pentakosta minangka hiji titik dina waktu, pesenna anu nyaur pikeun persiapan ngaidéntifikasi hiji mangsa anu miheulaan hukum Minggu, anu dilambangkeun ku usum Pentakosta. Hukum Minggu téh ujian Sabat poe katujuh, sarta mangsa ti 9/11 nepi ka hukum Minggu bisa diidéntifikasi minangka “poé persiapan Gusti” anu simbolis. Persiapan miheulaan ujian.

“Hujan ahir bakal turun ka” saratus opat puluh opat rébu, luyu pisan “saperti hujan awal turun ka para murid dina Poé Péntakosta.” Mangsa anu digambarkeun minangka usum Péntakosta dimimitian ku hiji percikan nalika Kristus mulih tina kenaikan-Na.

Jeung sanggeus Anjeunna ngucapkeun hal ieu, Anjeunna ngahémbus ka maranéhna, tuluy ngandika ka maranéhna, Tarimakeun Roh Suci. Yohanes 20:22.

Napās-Na ngawakilan Roh Suci, sareng napās téh anu ngahasilkeun sora kecap-kecap. Isa Al Masih téh Sang Sabda, sareng napās-Na ngawakilan Roh Suci ngaliwatan pangbagéa sabda-Na. Napās téh anu ngahirupkeun awak Adam, sareng napās ogé anu ngahirupkeun balatentara tulang-tulang garing paéh anu geus dihudangkeun deui dina pintonan Ihezqiel.

“Kalampahan Kristus nalika nga ngahuyupkeun Roh Suci ka murid-murid-Na, sarta maparin karapihan-Na ka maranéhna, ibarat sababaraha tetes saméméh hujan nu loba pisan anu baris dipasihkeun dina poé Pentekosta.” Spirit of Prophecy, jilid 3, 243.

Dina awal usum Pentakosta, “napas” Kristus maparin Roh Suci ka para murid, tapi sawatara mah ragu.

Tapi Tomas, saurang ti dua welas, anu disebut Didimus, henteu aya babarengan jeung maranéhna nalika Yesus sumping. Ku sabab kitu murid-murid anu séjén nyarios ka anjeunna, “Kami parantos ningali Gusti.” Tapi anjeunna nyarios ka maranéhna, “Lamun kuring henteu ningali dina panangan-Na tapak paku-paku éta, jeung nyelapkeun ramo kuring kana tapak paku-paku éta, sarta ngasupkeun leungeun kuring kana lambung-Na, tangtu kuring moal percaya.” Yohanes 2:24, 25.

Mangsa Pentakosta ngamimitian hiji mangsa “pangwadian,” dimimitian ku napas Kristus jeung pasualan mamang Tomas. Pasualan Tomas dina awal mangrupa titingalan tina pasualan urang Yahudi dina ahir usum Pentakosta. Kristus ngawariskeun pangandika-Na jeung Roh Suci ka para murid dina awalna, sarta para murid ngawariskeun pangandika jeung Roh Suci ka dunya dina ahir usum Pentakosta.

Pagawean anu dirampungkeun ku Kristus nalika Anjeunna ngahiliwirkeun napas ka para murid téh mangrupikeun kasaksian kadua ngeunaan pagawean anu sarua anu kakara waé Anjeunna rampungkeun jeung para murid di jalan ka Emmaus.

Sarta kajadian, nalika maranéhna keur silih gunem catur jeung silih pasualan, Isa sorangan ngadeukeutan, tuluy leumpang babarengan jeung maranéhna. Tapi panon maranéhna katutupan, nepi ka maranéhna teu wanoh ka Anjeunna. ...

Tuluy anjeunna ngandika ka maranéhna, “Eh jalma-jalma bodo, jeung laun hate pikeun percaya kana sagala anu parantos diucapkeun ku para nabi: Naha lain Kristus kedah nandangan ieu sagala perkara, tuluy asup kana kamulyaana?” Jeung mimitian ti Musa jeung sakumna para nabi, anjeunna ngajelaskeun ka maranéhna dina sakabéh Kitab Suci hal-hal anu nyaritakeun dirina. Tuluy maranéhna geus deukeut ka désa anu dituju ku maranéhna; sarta anjeunna nyieun saolah-olah rék nuluykeun lalampahan leuwih jauh. Tapi maranéhna maksa anjeunna, pokna, “Cicing heula sareng kami, sabab geus nuju ka burit, jeung poé geus meh kaliwat.” Tuluy anjeunna asup pikeun cicing samentara sareng maranéhna. Jeung kajadian, waktu anjeunna linggih dahar sareng maranéhna, anjeunna nyandak roti, maparin berkah kana éta, megat-megatkeunana, tuluy mikeun ka maranéhna. Harita panon maranéhna kabuka, sarta maranéhna terang ka anjeunna; tapi anjeunna ngiles tina payuneun maranéhna. Jeung maranéhna silihpok ka sasamana, “Naha henteu hate urang hurung di jero urang, waktu anjeunna nyarita ka urang di jalan, jeung waktu anjeunna muka ka urang Kitab Suci?” Lukas 24:15, 16, 25–32.

Sakumaha Yesus “calik tuang” di Emmaus, sanggeus éta Anjeunna tuang jeung para murid. Dina duanana kajadian, unsur tuang dipintonkeun. Babarengan, éta nandakeun yén awal mangsa Pentakosta ditandaan ku napas Roh Suci sarta ogé ku tuang. Kajadian-kajadian pambuka éta

nimbulkeun hiji pasulayan antara hiji golongan anu percaya jeung hiji golongan anu ragu. Tuang, pamasihan Roh Suci, jeung pambukaan Kitab Suci ngawengku yén Kristus ngamimitian pangajaran-Na ku “Musa jeung sakumna nabi-nabi.” Pangajaran Kristus ditepikeun ku cara nyokot garis nubuat Musa sarta ngajajarkeunana jeung garis-garis sakumna nabi, di dieu saeutik jeung di ditu saeutik.

Dina tanggal 9/11, napas tina opat angin dina Yehezkiel niup ka tulang-tulang garing anu paéh dina pasal tilu puluh tujuh. Dina waktu éta, sakumaha dilambangkeun ku malaikat anu turun dina 11 Agustus 1840 sarta nguatkeun amanat malaikat kahiji, malaikat dina Wahyu dalapan belas turun mawa hiji amanat anu kudu didahar, sakumaha para murid dahar dina awal jaman Pentakosta. Karelaan Tomas pikeun henteu percaya nandakeun yén nalika amanat éta diwanohkeun, hiji pangoyag ditandaan.

Ngeunaan rubuhna Menara Kembar dina 11 Séptémber, urang dibéré terang yén Gusti ngadeg pikeun “ngageterkeun bangsa-bangsa kalayan pikasieuneun.” Penting pikeun diinget yén hiji “geteran” di antara umat Allah kalaksanakeun ku jalma-jalma anu merangan hiji talatah bebeneran. Aya “geteran-geteran” anu sipatna éksternal, tapi geteran internal di jero gereja lumangsung dina kaayaan aya hiji talatah anu keur ditepikeun.

“Kuring nanya harti goncangan anu ku kuring geus katempo, sarta dipintonkeun ka kuring yén éta bakal disababkeun ku kasaksian anu lempeng anu dikaluarkeun ku piwuruk ti Saksi Anu Sajati ka urang Laodikea. Ieu bakal mangaruhan kana hate anu narimana, sarta bakal nungtun anjeunna pikeun ngagungkeun standar sarta nyebarkeun bebeneran anu lempeng. Sababaraha urang moal tahan kana kasaksian anu lempeng ieu. Maranéhna bakal ngabelaan ngalawan éta, sarta ieu anu bakal nyababkeun aya goncangan di antara umat Allah.

“Kuring ningali yén kasaksian ti Saksi anu Satia tacan dipaliré satengahna ogé. Kasaksian anu jembar katarimaanana, anu kana éta gumantung nasib gereja, geus dipihargaan enteng, lamun lain malah dipopohokeun pisan. Kasaksian ieu kudu ngahasilkeun tobat anu jero; sakur anu sajatina narima éta bakal nurut ka dinya jeung bakal dimurnikeun.” *Early Writings*, 271.

“Guncangan” batin téh disababkeun ku jalma-jalma anu nolak kana ditepikeunana pesen Laodikea. Sister White nétélakeun yén pesen Jones jeung Waggoner taun 1888 téh nyaéta pesen Laodikea.

“Pesen anu dipaparinkeun ka urang ku A. T. Jones, jeung E. J. Waggoner, nyaéta pesen Allah ka garéja Laodikea, jeung cilaka ka saha baé anu ngaku percaya kana bebeneran tapi teu ngagambarkeun ka nu lian sinar-sinar anu dipaparinkeun ku Allah.” *The 1888 Materials*, 1053.

Panalangtayungan kana pekabaran Laodikea ngahasilkeun hiji pangoyag, sarta Sister White nyaluyukeun pekabaran taun 1888 jeung turunna malaikat dina Wahyu dalapan welas.

“Teu daék nyerahkeun pamadegan-pamadegan anu geus dipiara ti heula, sarta narima ieu bebeneran, jadi dasar tina sabagéan gedé panolakan anu nembongan di Minneapolis ngalawan amanat Gusti ngaliwatan Dulur-dulur Waggoner jeung Jones. Ku ngagugah panolakan éta, Sétan hasil ngahalangan ti umat urang, dina ukuran anu kacida gedéna, kakawasaan husus ti Roh Suci anu ku Allah geus lila dipikahayang pikeun dipaparinkeun ka maranéhna. Musuh

nyegah maranéhna supaya henteu meunangkeun daya-guna éta anu saenyana bisa jadi kagungan maranéhna dina mawa bebeneran ka sakuliah dunya, sakumaha rasul-rasul ngawawarkeunana sanggeus poé Pentakosta. Cahaya anu kudu nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaan-na geus dilawan, sarta ku kalakuan dulur-dulur urang sorangan, dina tingkat anu kacida gedéna, geus dijauhkeun ti dunya.” Selected Messages, buku 1, 235.

Mamangna Tomas dina awal mangsa Pentakosta, anu ngalambangkeun pangrebélan ngalawan kana amanat anu sumping dina poé Pentakosta, ngalambangkeun oyagna anu kajadian nalika kapamingpinan Adventisme Poé Katujuh nangtung sarta ngalawan amanat ka garéja Laodikea sakumaha ditepikeun ku Jones jeung Waggoner dina taun 1888. Dina taun 1888 malaikat anu kuat tina Wahyu dalapan welas turun pikeun nyaangan bumi ku kamulyaan-Na, tapi ku sabab sabagéan gedé para pamingpin éta henteu daék nyingkirkeun pamadegan anu geus kabentuk ti heula, pangrebélan Korah, Datán, jeung Abiram diulang deui. Tomas, urang Yahudi dina Pentakosta, pangrebélan Korah dina mangsa Musa, pangrebélan taun 1888, sadayana ngalambangkeun 9/11 nalika, nurutkeun Yoel—tarompet kudu ditiup. Tarompet éta, nurutkeun Yesaya, ditiup pikeun ngaidéntifikasi dosa-dosa umat Allah, ku kituna ngalambangkeun taun 1888 jeung amanat ka Laodikea. Juruwaspada Yeremia, anu niup tarompet pikeun mulang ka “jalan-jalan anu baheula,” sajajar jeung Yesaya anu ngangkat sorana kawas tarompet. Para juruwaspada Yeremia téh juruwaspada Habakuk anu nanya patalékan ngeunaan naon anu bakal jadi posisina dina paséa atawa perdebatan dina sajarahna?

Kami baris nangtung dina pangjagaan kami, sarta nempatkeun diri dina munara, sarta kami bakal nenjo pikeun ningali naon anu bakal didawuhkeun ku Anjeunna ka kami, jeung naon anu bakal ku kami dijawab nalika kami ditegor. Habakkuk 2:1.

Kecap “reproved” hartina “ditegor atawa dipaséa ku omongan,” sarta éta ngandung hiji patalékan, sabab ayat salajengna méré jawaban.

Jeung PANGERAN ngawaler ka abdi, sarta ngandika, Tulis éta titingalian, jeung jelaskeun kana loh-loh, supaya anu macana bisa lumpat. Habakkuk 2:2.

“Perdebatan” atawa guncangan anu dimimitian dina minuhan sajarah Millerite téh nya éta amanat William Miller jeung aturan-aturan anjeunna dina napsirkeun nubuat ngalawan para teolog Protestanisme. Perdebatan dina sajarah Millerite dimimitian ku konfirmasi amanat Millerite dina 11 Agustus 1840 nalika “teu kirang ti pribadi Yesus Kristus” turun mawa hiji kitab leutik anu kudu dicokot jeung didahar ku Yohanes. Perbantahan para panjaga dina Habakkuk, karaguan Tomas, pambarontakan taun 1888, pambarontakan Korah, perbantahan ngeunaan kaayaan mabok dina Pentekosta, sadayana mere kasaksian ngeunaan hiji perdebatan anu dimimitian dina 9/11. Kontroversi anu diperdebatkeun téh ngeunaan amanat hujan panungtungan, anu mimiti ngarembes dina 9/11.

Jawaban dina Habakuk anu nyababkeun urang Millerit nyusun bagan 1843 patali jeung mekarkeunana dua golongan panyembah anu dilambangkeun ku Korah jeung para pangiringna lawan Musa; ku Tomas jeung murid-murid séjén; ku alesan urang Yahudi ngeunaan mabok dina poé Pentakosta, ku kapamingpinan Adventisme dina 1888; ku urang Protestan lawan urang Millerit

dina 1844, jeung ku para parawan bodo jeung wijaksana dina 22 Oktober 1844.

Dina 9/11 Kristus ngembuskeun ka murid-murid-Na Roh Suci minangka sababaraha tetes sateuacan pinuyna curahan dina hukum Minggu. Saterusna Anjeunna muka pangarti maranéhna kana amanat nu buat anu dimimitian, “line upon line,” ti Musa ku ngaping murid-murid éta balik ka jalan-jalan heubeul Yeremia, tempat maranéhna diurapan pikeun niup tarompét pangéling. Napas Kristus dina 9/11 asalna tina opat angin dina Yehezkiel jeung Yohanes, sarta éta téh amanat Laodikea, nyaéta “straight testimony” anu nimbulkeun hiji guncangan nalika éta ditampik. 1888 ngalambangkeun pemberontakan Korah, Datan, jeung Abiram, sabab lain ngan amanatna wungkul anu keur ditampik, tapi ogé para pangawal anu dipilih anu maparin tarompét sora anu tangtu.

Sadérék White nyerat yén, “goyangan anu ku abdi parantos ditingali” “bakal disababkeun ku kasaksian anu lugas anu dibangkitkeun ku piwuruk ti Saksi Anu Sajati ka urang Laodikea.” Amanat taun 1888 éta nya éta kasaksian anu lugas téh, jeung boh 1888 boh 9/11 nandaan turunna malaikat dina Wahyu dalapan welas.

“Hiji kasaksian anu lempeng kudu ditepikeun ka gereja-gereja jeung lembaga-lembaga urang, pikeun ngahudangkeun maranéhna anu keur saré.”

“Lamun pangandika PANGERAN dipercaya jeung diturut, kamajuan anu ajeg bakal kahontal. Hayu urang ayeuna ningali kacida gedéna kabutuhan urang. PANGERAN moal tiasa ngagunakeun urang nepi ka Mantenna niupkeun kahirupan kana tulang-tulang garing. Kuring ngadangu ieu kecap-kecap diucapkeun: ‘Tanpa gerakan jero ti Roh Allah kana hate, tanpa pangaruh-Na anu maparin kahirupan, bebeneran jadi aksara anu paéh.’” Review and Herald, November 18, 1902.

Dina 9/11, amanat Laodikia ngahontal panepatanana anu sampurna nalika panggero panungtungan ka umat urut perjangjian Allah mimiti disada. Dina harita Sister White nyatet, “A straight testimony must be borne to our churches and institutions, to arouse the sleeping ones.” Amanat Laodikia dimimitian nalika malaikat dina Wahyu dalapan welas turun dina 9/11, anu hartina yén dina 9/11 amanat ka umat Advent Poé Katujuh Laodikia waktu éta jeung ayeuna nyaéta sangkan “hudang.” Yoél maréntahkeun ka para nu mabok supaya hudang dina ayat lima bab kahiji. 9/11 nandaan datangna mangsa pangujian panungtungan pikeun Adventisme sarta éta ngawakilan parentah Yoél pikeun hudang. Mimiti usum Pentakosta dimimitian ku hudangna umat Allah dina 9/11 sarta dipungkas ku panepatan misil sapuluh parawan pas saméméh hukum Minggu.

Panghudangna dina 9/11 téh mangrupa panggero ka generasi panungtung tina hiji umat perjangjian anu keur aya dina kamurtadan. Panghudangna pas saméméh hukum Minggu nutup panto ka umat perjangjian anu baheula. Mimiti jeung panungtung téh sarua, sarta dina Juli 2023 dua saksi dina Wahyu sabelas dihudangkeun kana pemberontakan tina ramalan 18 Juli 2020. Panghudang tengah digambarkeun ku pemberontakan, anu nandakeun 9/11 minangka hurup kahiji dina abjad Ibrani, 18 Juli 2020 minangka hurup katilu welas, jeung hukum Minggu minangka hurup ka dua puluh dua jeung anu panungtung dina abjad Ibrani. Hurup ka dua puluh dua ngalambangkeun ngahijina katuhanan jeung kamanusaan anu diréngsékeun dina panghudang panungtung tina tilu panghudang éta.

Gusti “ngahuripkeun kana tulang-tulang anu gararing” dina 9/11, sakumaha Anjeunna ngahirupkeun Roh Suci ka murid-murid dina mimiti jaman Péntakosta. Murid-murid sanggeus kenaékana-Na ngawakilan jalma-jalma anu narima Roh Suci, sarta anu saterusna pamahaman maranéhna kana Firman nubuat dibuka ngaliwatan metodologi “line upon line.” Katampina Roh Suci lumangsung nalika keur dahar hiji tuangeun, sabab dahar sacara rohani merlukeun supaya anjeun dahar daging Yesus jeung nginum getih-Na, anu nyaéta Firman.

Para pangpajuan anu ngahiji jeung Korah, Datan, jeung Abiram ngagambarkeun (sakumaha ogé kapamingpinan Adventisme dina taun 1888) golongan anu nyababkeun goncangan ku ngalawan amanat tarompét anu nangtukeun dosa-dosa umat Allah, bari dina waktu anu sarua ogé nyalukan sangkan mulang ka jalan-jalan baheula, nyaéta bebeneran-bebeneran dasar anu dilambangkeun ku “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Tarompét éta nyalukan boh hudangna rohani boh pembaharuan. Permata-permata nubuat Miller anu kahiji, sarta ogé anu kahiji ditampik ku Adventisme, ngagambarkeun awal jeung ahir gerakan Millerite. Awal jeung ahir amanat malaikat kahiji sakumaha diumumkeun ku kaum Millerite ditandaan ku “tujuh kali” ti Musa. Dina awalna éta ditarima, dina ahirna éta ditampik. Ku sabab panolakan éta, Yehezkiel nembongkeun Adventisme salaku hiji lebak pinuh ku tulang-tulang paéh anu garing. Mangsa ti taun 1863 nepi ka hukum Minggu di Amérika Serikat téh mangrupa lebak tetempoan, nurutkeun Yesaya dua puluh dua, tapi éta ogé mangrupikeun lebak tulang-tulang paéh anu garing nurutkeun Yehezkiel. Duanana lebak nubuat éta sajajar jeung lebak Yosapat dina kitab Yoel, anu ku Yoel ogé diidentifikasi minangka lebak kaputusan.

Ku ayana ieu pamanggih-pamanggih, patalékan bisa diajukeun: kumaha bisa kajadian yén dina 9/11 kitab Yoel jadi amanat anu ku Petrus diidentifikasi dina Pentakosta? Kami baris narékahan ngajelaskeun ieu pamanggih-pamanggih dina artikel-artikel salajengna.

“(Ditulis tanggal 5 Nopémber 1892, ti Adelaide, Australia Kidul, ka ‘Kaponakan Lalaki jeung Kaponakan Awéwé anu dipikaasih, Frank jeung Hattie [Belden].)’”

“Lamun aranjeun dipaparin pencerahan ku Roh Suci, aranjeun bakal ningali sakabéh kajahatan di Minneapolis téh sakumaha ayana, sakumaha Allah ningali éta. Lamun di dunya ieu sim kuring moal kungsi pendak deui jeung aranjeun, sing yakin yén sim kuring ngahampura ka aranjeun kana kasedih, kasangsaraan, jeung beban jiwa anu ku aranjeun geus ditimpakeun ka sim kuring tanpa aya sababna. Tapi demi jiwa aranjeun, demi Anjeunna anu pupus pikeun aranjeun, sim kuring hayang supaya aranjeun ningali jeung ngakukeun kasalahan-kasalahan aranjeun. Aranjeun mémang ngahiji jeung maranéhna anu ngalawan Roh Allah. Aranjeun geus boga sakabéh bukti anu diperlukeun yén Gusti keur ngagawe ngaliwatan Sadérék Jones jeung Waggoner; tapi aranjeun henteu narima éta caang; jeung sanggeus rarasaan anu dipiara, kecap-kecap anu diucapkeun ngalawan bebeneran, aranjeun henteu ngarasa siap pikeun ngakukeun yén aranjeun geus ngalakukeun kasalahan, yén ieu jelema-jelema téh mawa hiji amanat ti Allah, sarta aranjeun geus nganggap enteng boh amanatna boh para utusanana.”

“Can kungsi acan kantos abdi ningali di antara umat urang rasa puas diri anu kitu pageuhna jeung kahayang nolak narima sarta ngaku kana cahaya sakumaha anu katingalina di Minneapolis. Kaula parantos dipidangkeun yén teu saurang ogé tina rombongan anu miara

sumanget anu dipintonkeun dina pasamoan éta bakal deui boga cahaya anu écés pikeun ngabédakeun ajén mulya tina bebeneran anu dikirim ka maranéhna ti sawarga, nepi ka maranéhna ngarendahkeun kareueusna sarta ngaku yén maranéhna henteu digerakkeun ku Roh Allah, tapi yén pikiran jeung haténa pinuh ku prasangka. Gusti ngersakeun sumping ngadeukeutan ka maranéhna, pikeun ngaberkahan maranéhna jeung nyageurkeun maranéhna tina kamurtadanana, tapi maranéhna henteu daék ngadéngé. Maranéhna digerakkeun ku sumanget anu sarua anu ngailhaman Korah, Datan, jeung Abiram. Jalma-jalma Israél éta geus netepkeun tekad pikeun ngalawan sagala bukti anu bakal ngabuktikeun yén maranéhna salah, sarta maranéhna terus waé maju dina jalan kateupikan éta nepi ka loba anu kaséréd jauh pikeun ngahiji jeung maranéhna.”

“Saha ari maranéhna téh? Lain anu lemah, lain anu teu nyaho, lain anu teu meunang pencerahan. Dina éta pambrontakan aya dua ratus lima puluh pamingpin anu kasohor di jamaah, jalma-jalma anu boga ngaran. Naon kasaksian maranéhna? ‘sakumna jamaah téh suci, masing-masingna, sarta PANGERAN aya di antara maranéhna: ku sabab naon maranéh ngangkat diri maranéh sorangan luhureun jamaah PANGERAN?’ [Numbers 16:3]. Nalika Korah jeung para batur sapagaweanana binasa ku pangadilan Allah, rahayat anu geus dipangdaya ku maranéhna henteu ningali panangan PANGERAN dina mujijat ieu. Isukna, sakumna jamaah nuduh Musa jeung Harun, ‘Maraneh geus maehan umat PANGERAN’ [verse 41], sarta bala panyakit tumiba kana jamaah, jeung leuwih ti opat welas rebu urang binasa.

“Nalika kuring boga maksud ninggalkeun Minneapolis, malaikat PANGERAN nangtung di sisi kuring sarta ngandika: ‘Ulah kitu; Allah miboga hiji pagawéan pikeun maneh dilakukeun di tempat ieu. Ieu jalma-jalma keur ngalalakon deui pambrontakan Korah, Datan, jeung Abiram. Kami geus nempatkeun maneh dina kalungguhan anu saéstuna pantes pikeun maneh, anu ku maranéhanana anu henteu aya dina caang moal diaku; maranéhanana moal ngadéngékeun kasaksian maneh; tapi Kami bakal nyarengan ka maneh; rahmat jeung kakawasaan Kami bakal ngadukung maneh. Lain ka maneh maranéhanana ngahina, tapi ka utusan-utusan jeung ka pesen anu ku Kami diutus ka umat Kami. Maranéhanana geus némbongkeun kaceméhan ka firman PANGERAN. Sétan geus ngabutakeun panonna sarta ngabéngkokkeun pangadilan maranéhanana; jeung iwal unggal jiwa tobat tina dosa maranéhanana ieu, kamandirian anu henteu disucikeun ieu anu ngahina Roh Allah, maranéhanana bakal leumpang dina poék. Kami bakal mindahkeun kaki dian tina tempatna iwal maranéhanana tobat sarta dibalikkeun, supaya Kami nyageurkeun maranéhanana. Maranéhanana geus ngapoékkeun paningal rohani maranéhanana. Maranéhanana henteu hayang Allah némbongkeun Roh-Na jeung kakawasaan-Na; sabab maranéhanana miboga sumanget olok-olok jeung jijik kana firman Kami. Kalakuan enteng, remeh, guyonan, jeung heureuy dipraktékkeun sapopoé. Maranéhanana henteu ngarahkeun haténa pikeun néangan Kami. Maranéhanana leumpang dina percikan seuneu anu maranéhanana hurungkeun sorangan, jeung iwal maranéhanana tobat maranéhanana bakal ngagolér dina kasedihan. Kieu timbalan PANGERAN: Nangtunglah dina pos kawajiban maneh; sabab Kami nyarengan ka maneh, sarta moal ninggalkeun maneh atawa ngantunkeun maneh.’ Kecap-kecap ieu ti Allah henteu wani ku kuring dipopohokeun.”

“Caang geus nyorot di Battle Creek ku pancaran anu écés tur caang; tapi saha ti antara jalma-jalma anu nyekel bagian dina pasamoan di Minneapolis anu geus datang ka caang éta sarta narima banda-banda beunghar bebeneran anu ku Gusti dipaparin ka maranéhna ti sawarga? Saha anu geus ngaléngkah satapak jeung satapak jeung Pamingpin, Yesus Kristus? Saha anu geus ngadamel pangakuan anu pinuh ngeunaan karepna anu salah, kabutaanna, kacurigaanna jeung sangka-sangka jahatna, panolakanana kana bebeneran? Teu aya saurang ogé; jeung ku sabab lalawora maranéhna anu panjang dina ngaku caang éta, éta caang geus ninggalkeun maranéhna jauh di tukang; maranéhna henteu tumuwuh dina kurnia jeung dina pangaweruh ngeunaan Kristus Yesus Gusti urang. Maranéhna geus gagal narima kurnia anu diperlukeun, anu saenyana bisa dipiboga ku maranéhna, sarta anu tangtu geus ngajadikeun maranéhna jalma-jalma anu kuat dina pangalaman agamawi.”

“Sikep anu dicokot di Minneapolis katingalina jadi halangan anu teu kaungkulan, anu dina ukuran gedé ngurung maranéhna babarengan jeung nu ngaragu, nu nanya-nanya, jeung nu nampik bebeneran sarta kakawasaan Allah. Nalika krisis séjén datang, jalma-jalma anu geus lila nahan bukti nu ditumpukkeun kana bukti bakal diuji deui dina perkara-perkara tempat maranéhna gagal kacida jelasna, sarta bakal hésé pikeun maranéhna narima anu asalna ti Allah sarta nolak anu asalna ti kakawasaan-kakawasaan poék. Ku sabab éta, hiji-hijina jalan anu aman pikeun maranéhna nyaéta leumpang dina handap asor, nyieun jalan anu lempeng pikeun suku maranéhna, supaya anu lumpuh ulah disasarkeun kaluar tina jalan. Kacida ngabédakeunana saha anu jadi pakumpulan urang, naha jeung jalma-jalma anu leumpang jeung Allah sarta anu percaya jeung ngandel ka Anjeunna, atawa jeung jalma-jalma anu nuturkeun hikmatna sorangan nu disangka bener, leumpang dina kiceupan seuneu anu disulut ku dirina sorangan.”

“Waktu, katenjo, jeung pagawéan anu diperlukeun pikeun ngalawan pangaruh jalma-jalma anu geus digawé ngalawan bebeneran geus jadi karugian anu pohara gedéna; sabab saéstuna urang bisa geus sababaraha taun leuwih maju dina pangaweruh rohani; jeung loba pisan jiwa bisa geus ditambahkeun kana gereja lamun jalma-jalma anu kuduna leumpang dina caang téh nuluykeun pikeun wanoh ka PANGERAN, sangkan maranéhna nyaho yén datangna-Na geus disadiakeun saperti isuk-isuk. Tapi lamun kacida lobana pagawéan kudu dikaluarkeun di jero gereja sorangan pikeun ngalawan pangaruh pagawé-pagawé anu nangtung kawas témbok granit ngalawan bebeneran anu dikirimkeun ku Allah ka umat-Na, dunya ditinggalkeun dina kaayaan poék anu sabanding.”

“Gusti ngersakeun sangkan para panjaga hudang sarta ku sora nu ngahiji ngaluarkeun hiji amanat anu teges, maparin sora tarompét anu pasti, supaya umat sakumna buru-buru nyicingan pos kawajibanana sarta ngalaksanakeun bagianna dina pagawéan anu agung. Mangka cahaya anu kuat tur hérang ti malaikat séjén éta, anu turun ti sawarga bari miboga kakawasaan anu agung, tangtu bakal ngeusi bumi ku kamulyaanana. Urang geus tinggaleun sababaraha taun; jeung maranéhna anu nangtung dina kabutaan sarta ngahalangan kamajuan amanat pisan anu ku Gusti dipikahoyong supaya kaluar ti pasamoan Minneapolis minangka lampu anu hurung, perelu ngarendahkeun hate maranéhna di payuneun Gusti sarta ningali jeung ngartos kumaha pagawéan éta geus kahalangan ku kabutaan pikiran jeung kakerasan hate maranéhna.

“Loba jam-jam geus dipaké pikeun padebat dina hal-hal leutik; kasempetan-kasempetan emas geus disia-siakeun, ari utusan-utusan sawarga geus kasedih, teu sabar ku lantaran reureuhna. Roh Suci—sakitu saeutik pangajén kana nilaina atawa kana kabutuhan sangkan unggal jiwa narimana. Maranéhanana anu enya-nya narima kurnia sawarga éta bakal maju bari nganggo pakarang kabeneran pikeun perang demi Allah. Maranéhanana bakal ngahormat kana pituduh-pituduh Gusti sarta bakal pinuh ku rasa sukur ka Anjeunna ku sabab rahmat-Na. Tapi di loba, loba tempat, sarta dina loba, loba kasempetan, kalawan sajatina bisa disebutkeun saperti dina jaman Kristus ngeunaan jalma-jalma anu ngaku umat Allah, yén teu loba pagawean kawasa anu bisa dipigawé, ku sabab kakurangpercayaan maranéhanana. Loba anu geus kabandungan ku ranté-ranté poék geus dihormat ku sabab Allah geus ngagunakeun maranéhanana, sarta kakurangpercayaan maranéhanana geus ngabalukarkeun cangcaya jeung prasangka ngalawan pekabaran bebeneran anu para malaikat sawarga keur narékahan nepikeun ngaliwatan pakakas-pakakas manusa—pangbeneran ku iman, kabeneran Kristus.” The 1888 Materials, 1066–1070.